

SIMON ISTVÁN VERSEI

A LÁNG KÖRVONALAZÁSA

lángok
öle
denevér röptű sikoly rejteke
nyugalma
titok dobozba zárt szaka
ébredése
tejút folyása-vonaglása
lobbanása
riadalom nyalábja
lohadása
méregkeverők nyelve
megsemmisítése
a nap elrablása
mosolya
oltalom
 fényesebb ég
 átlátszóbb éj
jég-sarkok olvadó fogsora

ADALÉKOK

2.

Igazgatók irodájában ácsorogsz hetenként,
hónapokig egyazon kérelemmel, egyazon
eredménnyel távozol, majd ismét visszatérsz,
töprengsz, lám, itthon vagy végre, a csalódás
neveden szólít.
Eszedbe jut, — egy kötelező olvasmányban
olvastad, ha kell ökölrel is küzdj, s megpróbálsz
kiharcolni azt, ami csatározások
nélkül is járna.

Tuskóvá dagad az öklöd.
Felszisszensz. A régi szeretőre se
mosolyogsz többé, törött poharak közé sópröd
mitológiaiád néhány szent-alakját.
Másnap hosszan néznek utánad
az utcán.
Magadbaroskadtan ülsz egy padon,
a pad kényszer-trón, mások kegye,
félíg megoldás, félíg megalázás.
A megoldással feloldott és a megalázott
nem ismerheti régi ismerősként egymást.
Érckő sóhajú mártírságokon,
hamisgyöngyű lányokon,
felbomlott tájakon hajszolod
arab telivérként az elméd.
Paripák patái tévik fel
homoktengerek nyugamát.
A homok újra visszahull, megnyugszik,
a paripák habosan kinyúlnak.

S A J D U L Á S

Újra visszatértem a part csipkélhez,
melyek egyezségünk szerint a tiéd voltak;
(pénzem nem volt, hogy igazi csipkéket vegyek,
így hát a lassú ár csipkézte partot
adtam neked),
itt újra megbizonyosodtam arról,
hogy úgy élsz már tudatomban,
mint amilyen étellel viszonyulnak a folyóhoz
madarak és halak.

Más vágyát magasztosította véred,
más reményét táplálja tejút-folyásod,
mást ébreszt „Csodás Csipkebarlangod”
csurgató öntudatos csobogásod.
Már emléked értéke is
növeszti veszteségem?

Szabad emberek vagyunk, egymástól
függetlenül, mindegyikünk a maga
módján tévedhet.

(A kanyarnál fekete betűs tábla:
„Tilos a homokot hordani!”
A kanyaron túl egy bácsi kosarába
homokot kapar és sas szeme,
mint kerítő vadász, az utat kíséri,
ellenségesen néz rám,
nem tudja, hogy hitemből kosaraz,
szerelmi szintézist bont
egy ócska fűzfakosárral.)